

III. ÉVF. 1902 8. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NOVUM ALTARIA

VIRGO IPSUM, QUEM GENU-

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Pápai körlevél a legméltóságosabb Oltáriszentségről. — Előképes áldozat. — Gyónáskor. — Csoda az Oltáriszentség előtt. — Hiven megőrzött áldozási kép. — A Mária-Reparatrix örökimádási apáczarend szervezete. — Habsburgi Rudolf. — Vegyesek. — Oltáregyesületi ügyek. — Elmélkedés a legméltóságosabb Oltáriszentségről. — Irodalom. — Hirdetések.

Pápai körlevél a legméltóságosabb Oltáriszentségről.

(Vége.)

E legfőlségesebb Szentség, a melyben legelső sorban ötlik szembe, hogyan lesz az ember az isteni természet részesévé, az összes természetfölötti erények gyarapodását eszközli. Mindenekelőtt a hitét. A hitet minden időben támadták, mert jóllehet az emberi értelmet a legmagasztosabb dolgok ismerete által fölmagasztosítja, mégis, úgy látszik, mintha ugyancsak azt megalázná azzal, hogy megmutatja, mi van a természet fölött, de elhallgatja, hogy hogyan.

De hajdan a hitnek csak egyik-másik fejezetét támadták; ujabban azonban sokkal nagyobb küzdelem tört ki, s már oda jutottunk, hogy azt állítják: semmi sincs a természeti rend fölött. — Már most a hit elevenségének és melegének újraélesztésére a lelkekben semmi sem oly alkalmas, mint az Oltáriszentség titka, melyet legelső sorban nevezhetünk a hit titkának; ebben ugyanis minden természetfölötti mint többszörös és különböző titokban bennfoglaltatik: «Emléket szerzett csodatetteinek az irgalmas és könyörülő Ur. Eledelt adott az öt félöknek». (CX. zs. 4—5.)

Mert ha Isten mindazt, a mi a természet rendjét fölülmulja, az Ige megtestesülésére való tekintetből művelte, melynek kegyelme volt hivatva az emberi nem üdvét helyreállítani, az apostol szavai szerint: «Elhatározá önmagában, hogy az időteljesség bekövetkeztén, mindent megújítson Krisztusban, a mi mennyekben s a mi földön vagyon»: (Eph. I. 10.)

az Oltáriszentség viszont a szentatyák tanúsága szerint a megtestesülésnek mintegy folytatása és kibővítése. Átala a megtestesült Ige állaga egyesül az egyes emberekkel; s a Kálvária nagy áldozata csodálatos módon

megujul, mint Malachiás jövendölte: «Minden helyen áldoznak az én nevemnek tiszta áldozatot». (Mal. I. 11.) Ebben az egészen egyedül álló és maga nemében legnagyobb csodában számtalan csoda foglaltatik, mert itt a természet összes törvényei figyelmen kívül maradnak. A kenyérnek és bornak egész állaga Krisztus testévé és vérévé változik; a kenyér és bor szine pedig isteni erőnél fogva megmarad; Krisztus teste egyidőben annyi helyen lesz jelenvalóvá, a hány helyen a Szentség létesül. Az emberi értelemnek azonban — hogy e nagy titkot készségesen elfogadja — mintegy segítségére jönnek azok a csodás események, melyekről ugy az elmúlt, mint a jelenkor tesz tanuságot, s melyeknek emlékét számos helyen őrzik kiváló emlékművek. E Szentség tehát — mint látjuk — a hitet táplálja, az értelmet gyarapítja, az észelvűek agyrémeit lerontja s a természetfölötti dolgok rendjére fényes világosságot áraszt.

De hogy az isteni dolgok hite lanyhul, annak oka nemcsak a fönnebb érintett büszkeség, hanem a szív romlottsága is. Mert ha a tapasztalás azt tanítja, hogy minél erkölcsösebb valaki, annál világosabb az értelme, az érzéki élvezetekről pedig már a pogány bölcsélet is elismerte, hogy az értelmet elhomályosítják, s ezt az isteni bölcsesség is tanítja (Bölcs. I.): annál inkább homályosítják el az érzéki élvezetek az isteni dolgokban a hit világosságát, sőt méltó isteni büntetés gyanánt azt egészen ki is oltják. S ép ezen élvezetek után való telhetetlen vágy tartja ma lázban a világot, s mint egy ragályos betegség fertőztet meg szerte mindenkit már a gyermekkorban is. Azonban ez utálatos bajnak jeles orvosságát birjuk a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Mert mindenekfölött növelve szeretetünket, korlátozza érzékiségünket, mint szent Ágoston mondja: «A szeretet tápláléka a bűnös vágyakozás csökkentése; tökéletessége annak teljes megszünése». Azonkívül Jézus legtisztább teste testünk rendetlen vágyait elnyomja, mint alexandriai Cyrill megjegyzi: «Mert Krisztus bennünk legyőzi a testnek tagjainkban zsarnokoskodó törvényét». (In Joann. VI. 57.) Sőt az Oltáriszentségnek egészen különös és kedves gyümölcse, a mit a prófétai szózat jelzett: «Mi az ő java és mi az ő szépsége? választottak gabonája és szüzeket nevelő bor?» (Zak. IX. 17.) tudniillik a szent szüzességnek erős és állandó fogadalma, a mely — mig korunk gyönyörökben uszik — a katolikus Egyházban mind szélesebb körben és gazdagabban virágzik; hogy a vallásnak s az emberi társadalomnak mily hasznára és dízére válik, az közismert dolog.

Ezekhez járul, hogy e Szentség az örökkévaló javak reményét az isteni kegyelemben való bizalom által csodálatos módon gyarapítja. A boldogság után való vágyat u. i., mely minden lélek mélyén honol, a földi javak csalfasága, a gonosz emberek igazságtalan erőszakossága s a többi testi és lelki bajok mind jobban fölcsigázzák. Már most a legfölségesebb Oltári-

szentség nemcsak a lelki, hanem a testi boldogságnak és dicsőségnek is oka és záloga. Mert a lelket mennyei javakkal gazdagítja és elárasztja édes örömökkal, a melyek fölülmulnak minden emberi vágyat és reményt; a bajokban fölemel; az erényért folytatott küzdelemben erősít; örzi számunkra az örök életet s elvezet bennünket ahhoz, mint arra rendelt uti eledel. A törékeny és mulandó testbe pedig beleoltja ez isteni ostya a jövő föltámadás csiráját, mert Krisztus halhatatlan teste a halhatatlanság magvát veti el benne, a mely egykor ki fog kelni. Az Egyház ezt mindig tanította, hogy úgy a testnek, mint a léleknek javára válik az Oltáriszentség s ebben Krisztus szavaira támaszkodott, ki így szólt: «A ki eszi az én testemet és iszsa az én véremet, annak örök élete lesz, és én föltámasztom őt az utolsó napon». (Ján VI. 55.)

Ezzel összefügg és nagyfontosságú az a gondolat, hogy az Oltáriszentség, melyet Krisztus «szenvedése örök emlékezetére» (Aquin. Sz. Tamás. Offic. de festo Corp. Christi.) rendelt, a keresztény embert üdvös önmegtagadásra kötelezi és sürgeti. Mert Jézus első papjaihoz így szólott: «Ézt cselekedjétek az én emlékezetemre». (Luk. XXII. 19.) Azaz ezt cselekedjétek fájdalmaim, kínjaim, szükségeim, kereszthalálom emlékezetére. Ezért e Szentség s ez áldozat minden időkre szóló állandó buzdítás a bűnbánatra, a legnagyobb bajok eltűrésére, és komoly meg szigorú elítélése azon élvezeteknek, a melyeket a szemérmetlen emberek annyira dicsérnek és magasztalnak: «Valahányszor e kenyérből esztek és e borból isztok, az Ur halálát hirdetitek a mig eljő». (I. Cor. XI. 26.)

Ezenkívül ha korunk bajainak okát szorgosan kutatjuk, rájövünk, hogy ennek magyarázata, hogy meghűlvén az Isten iránt való szeretet, lanyhult az embereknek egymás iránt való szeretete is. Elfelejtették, hogy Istennek fiai és Krisztusban testvérek; mindenki csak saját hasznát keresi; a más érdekét nemcsak elhanyagolják, hanem gyakran ellenségesen meg is támadják.

Innen van, hogy a társadalmi osztályok között oly gyakori a zavar és egyenetlenség, hogy a hatalmasok gőgösek, keményszivűek és igazságtalanok, a gyöngébbek pedig nyomorultak, gyűlölködők és széthuzók. E bajok orvosságát azonban hiába keresik törvényes intézkedésekben, a büntetéstől való félelemben vagy az emberi okosság tanácsaiban. Arra kell gondos igyekezettel törekedni — a mit már többször bőven kifejtettünk — hogy a társadalmi osztályokat a kölcsönös kötelességek tudata kösse össze, a mely Istentől származva, Jézus Krisztus igazi szellemét és szeretetét tükrözze vissza. Ezt (a szeretetet) hozta Jézus Krisztus a földre, ezáltal akart mindent lánggra gyulasztani, mint a mely egyedül képes nemcsak a lelket, hanem a testet is némiképp már itt boldogítani, mivel mérsékli a rendetlen önszeretetet és a korlátozza a földi javak után való vágyat, mely «minden

bajnak gyökere». (I. Tim. IV. 10.) De jóllehet helyes, hogy az igazság követelményei a társadalmi osztályok között megvalósuljanak: csakis a szeretet oltalma és mérséklő befolyása alatt lesz lehetséges, hogy az emberek között «meglegyen az egyenlőség» (II. Cor. VIII. 14.), melyet szent Pál annyira sürget, s meg is maradjon.

Ezt akarta tehát Krisztus, midőn e legfölségesebb Szentséget alapította, hogy az Isten iránt való szeretet fölgyújtásával ápolja az emberek között a szeretetet. Mert ez természetesen következik és mintegy önként folyik amabból; s lehetetlen, hogy hiányozzék, sőt szükségképen erősödnie és lángolnia kell, ha megfontolják Krisztus szeretetét az emberek iránt e Szentségben, a melyben nagyszerűen kinyilvánította hatalmát és bölcsességét s egyuttal «kiöntötte mintegy az emberek iránt való szeretetének gazdagságát». (Trid. Sess. XIII. de Euchar. C. II.) Krisztusnak e kiváló példája, melylyel mindenét nekünk adta, mennyire kell hogy bennünket egymás iránt szeretetre és jóindulatra buzdítson, kiket a testvériség köteléke napról-napra szorosabban fűz egymáshoz! Maguk e Szentségnek külső jelei is igen alkalmasak, hogy buzdítsanak a kölcsönös egyetértésre. Erről mondja szent Cyprián: «Végül maga az isteni áldozat is jelzi a kereszténységnek szilárd és fölbonthatatlan szereteten nyugvó egységét. Mert midőn az Ur testét kenyérnek nevezi, mely sok gabonaszem egyesülése által jön létre, az egygyé olvadt népre is czéloz; és midőn vérenek nevezi a bort, melyet sok fűrtből és szőlőből sajtoltak egybe, ugyancsak a hívősereget érti, mely sokakból tömörült egygyé». (Ep. 69, ad Magnum n. 5.) Hasonlóképen az angyali doktor szent Ágoston után (Tract. XXVI. in Joann. n. 13, 17.) így szól: «Urunk testét és vérét oly dolgokban rendelte, melyek sokból lesznek egygyé, mert az egyik, t. i. a kenyér, sok magból lesz, a másik, t. i. a bor, sok szőlőből lesz egy itallá; s ezért mondja szent Ágoston másutt, oh jóságos Szentség, oh egység jele, oh szeretet köteléke». (Summa theol. III. p. q. LXXIX. a. 1.) Mindezt megerősíti a tridenti zsinat tana, melyszerint Krisztus az Oltáriszentséget az egyházra hagyta, «mint azon egységnek és szeretetnek jelvényét, a melylyel akarta, hogy egybekapcsolva legyenek egymással az összes keresztények, mint azon egy testnek jelvényét, «melynek Ő Maga a feje, s a melynek mi az Ő akarata szerint a hit, remény és szeretet köteléke által szorosán összekapcsolt tagjai kell, hogy legyünk». (Sess. XIII. De Euchar. C. II.) Ugyanezt tanítja szent Pál: «Mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mindnyájan, kik az egy kenyérből részesülünk». (I. Cor. X. 17.)

Valóban gyönyörű és kedves jele a keresztény testvériségnek és társadalmi egyenlőségnek, hogy a szent oltár körül találkoznak a főnemes és a nép embere, a gazdag és a szegény, a tudós és a tanulatlan mint ugyanazon mennyei lakomának egyazon jogon részesei. Hogyha az Egyház leg-

ősibb följegyzéseiben az említettik különös dicséret gyanánt, hogy «a hivek sokasága egy szív és egy lélek volt» (Ap. Csel. IV. 32.), nyilvánvaló, hogy e kiváló kegyelem a mennyei asztalhoz való gyakori járulásnak volt eredménye. Mert e kor keresztényeiről olvassuk e szavakat: «Álhatatosak valának az apostolok tanításában és a kenyérszegés közösségében». (Ap. Csel. II. 42.)

Azonkívül az élők között való szeretet kegyelme, melyet az Oltáriszentség annyira erősít és gyarapít, főképp az áldozat erejénél fogva mindazokra kiárad, a kik a szentek egyességébe tartoznak. Mert a szentek egyessége — mint azt mindnyájan jól tudjuk — nem egyéb, mint a segítségnek, engesztelésnek, könyörgéseknek, jótéteményeknek közössége a megdicsőült, tisztító tűzben szenvedő vagy még a földön küzdő hivek között, kik egy társaságot alkotnak, melynek feje Krisztus s melynek éltető szelleme a szeretet. Az pedig hitünk tanítása, hogy a szentmiseáldozat — jóllehet csak Istennek lehet bemutatni — mégis végezhető a szentek tiszteletére is — kik Istennel együtt uralkodnak mennyekben, «kiket Ő megkoronázott» — hogy ezáltal az ő pártfogásukat megnyerjük, de bemutatható — mint az apostoli hagyomány tartja — hogy megtisztítsa a bűn szennyétől testvéreinket, kik már az Urban hunytak el, de teljesen eleget még nem tettek. Az igaz szeretet, mely megszokta mindenki üdvére és hasznára működni és szenvedni, ez lép tehát elénk, ez tüzel munkára a legfölségesebb Oltáriszentségben, melyben maga Krisztus van jelen és él, melyben irántunk való szeretetének leginkább enged és isteni szeretetének ösztönzésére áldozatát örökké megújítja. Így könnyen érthetjük, honnan meritenek erőt az apostoli férfiak kemény munkára, mi alapítja meg azt a sok katolikus intézményt, melyek a társadalom körül annyi érdemet szereztek, mi kölcsönöz azoknak erőt, maradandóságot és biztosítja szerencsés működésüket.

Legkevésbé sem kételkedünk, Tisztelendő Testvérek, hogy a keresztény hívőseregnek bő tanulságul fog szolgálni, ha ez óriás anyagból kiemelt e néhány szempontot törekedni fogtok neki alkalmasan kifejteni és ajánlani. Azonban ily nagy és minden kegyelemmel teljes Szentséget sohasem lesz képes bárki is érdeme szerint kellő ékesszólással magasztalni, sem kellő hódolattal tisztelni. Akár elmélkedünk felőle, akár hódolattal imádjuk, akár — a mi a fődolog — szent és tiszta szívvel magunkhoz vesszük, mindig központja a keresztény életnek; minden más vallásgyakorlat erre irányul. És Krisztus Urunknak kegyes meghívása és még kegyesebb ígérete: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és terhelve vagytok és én megnyihlek titeket» (Máté XI. 28.), első sorban e titokból szól hozzánk s benne valósul meg naponkint. Végre e szentség mintegy lelke az Egyháznak, a melyre maga a papi méltóság is egész kiterjedésében és különböző fokaiban

vonatkozik. Ugyancsak belőle meríti és bírja az Egyház minden erejét és dicsőségét, az isteni kegyadományokat és minden javát; s ép azért legfőbb gondja, hogy a hívő lelkeket Krisztussal való legbensőbb egyesülésre nevelje és vezesse az ő testének és vérének Szentsége által, a miért is szent szertartásaival iparkodik annak fényét emelni.

Az Anyaszentegyháznak ezen állandó gondoskodását különös módon idézi figyelmünkbe az a buzdítás, a melyet a tridenti szent zsinat hangoztatott s a mely valami csodás szeretetet és jámborságot áraszt s azért méltó, hogy azt a keresztény nép előtt mi is ismételjük: «Atyai szeretettel figyelmeztet, buzdít, kér és esedezik a szent zsinat a mi Istenünk nagy irgalmasága által, hogy a keresztény név viselői mindnyájan és külön-külön a szeretet e kötelékében, az egység e jelében, az egyetértés szimbolumában valahára találkozzanak és megegyezzenek, s megemlékezve e nagy felségről és Urunknak, Jézus Krisztusnak kiváló szeretetéről, ki lelkét adta üdvünkért és testét adta nekünk ételül: testének és vérének e Szentségét oly állhatatos és hűséges hittel, oly lelki alázatossággal, jámborsággal és hódolattal higgyék és tiszteljék, hogy e természetfölötti kenyeret gyakran vehessék magukhoz s az valóban lelkük élete és értelmük ereje legyen, a melynek segítségével megerősödve, e keserves földi zarándoklás utjáról az égi hazába jussanak s ott ugyanezen angyali kenyeret, a melyet most szent lepellel fődve élveznek, minden titoktól megszabadítva élvezhessék». Továbbá a történelem tanuja, hogy a keresztény élet általában jobban virágzott azon időkben, mikor az Oltáriszentséghez gyakran járultak. Viszont nem kevésbé bebizonyított tény, hogy mikor e mennyei kenyeret elhanyagolták és attól elfordultak az emberek, lassankint lanyhult a keresztény hitbuzgóság ereje. Hogy ez egészen ki ne hüljön, üdvös határozatot hozott a laterani zsinaton III. Incze pápa, mikor szigoruan meghagyta, hogy legalább a husvéti ünnepek táján minden keresztény magához vegye az Ur testét. Világos, hogy e parancsot a zsinat nem szívesen hozta és ez csak legvégső orvosság volt; mert az Egyház óhaja mindig az volt, hogy a hűvek minden egyes szentmise alatt járuljanak a mennyei asztalhoz. «Óhajtaná a szent zsinat, hogy minden egyes misében a jelenlevő hűvek nemcsak lelkileg, hanem az Oltáriszentség vétele által is áldoznának, miáltal e legfölségesebb Szentségnek sokkal bővebb gyümölcsseit élveznék.»

És bő kegyelmeket áraszt e legfölségesebb titok ugy az egyesekre, mint az egész emberi társadalomra, mint áldozat, melyet az Egyház *az egész világ üdvéért* szokott bemutatni. Hogy ez áldozatnak becsülése a jámborok közös törekvése által növekedjék, az méltányos, napjainkban pedig a legnagyobb mértékben szükséges. Ezért óhajtanók, hogy sokféle hatását bővebben ismerjék és figyelmesebben kutassák. A természetes ész által is diktált alapvető gondolatok ezek: a teremtő és föntartó Isten legfőbb

és föltétlen uralommal rendelkezik az emberek fölött egyenkint és összesen; akármik vagyunk, akármicsoda magán- vagy közjavunk van, azt mind az Isten bőkezűségéből birjuk; s ezért viszont nekünk az Istennek, mint legfőbb Urunknak legmélyebb tiszteletünket, mint legnagyobb jótevőnknek legőszintébb hálánkat kell nyilvánítani. De hányan vannak, a kik e vallási kötelességeiket ma úgy teljesítik, a mint a méltányosság parancsolja? Korunk — mint talán soha más — az Istennel szemben makacskodó lelkeket terem: s ismét megvalósul Krisztussal szemben ma a gonosz kijelentés: «Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék fölöttünk» (Luk. XIX. 14.), s a gonosz elhatározás: «Gyomláljuk ki őt» (Jer. XI. 19.); és semmit sem sürgetnek oly vakmerő hevességgel, mint hogy a köz- és így az egész emberi életből száműzzék az Istent. E szentségtörő merénylet eddigelé ugyan még nem ért célzt, mégis fájdalmas, hányan feledkeztek meg az isteni felségről és jótéteményeiről, főleg pedig Krisztus üdvözítő munkájáról. E nagy gonoszságot és hanyagságot tehát az eucharistikus áldozat tiszteletében tanusított nagyobb jámborság és buzgóság van hivatva gyógyítani; ennél semmi sem lehet Isten előtt becsesebb és kedvesebb. Mert isteni az áldozat, a mely bemutatattik; általa tehát a Szentháromsággal szemben oly tiszteletet tanusítunk, a minőt végtelen méltósága megkíván; s végtelen értékű és kedvességű ajándékot nyújtunk az Atyának, tudniillik az ő egyszülött Fiát. Ezzel kegyességét nemcsak megháláljuk, hanem ellenértéket is szolgáltatunk.

Még más két kiváló hasznót is merithetünk és kell is meritenünk e nagy áldozatból. Sir az ember lelke, ha meggondolja, hogy a bűnöknek mily özöne árad szét mindenfelé, miután, mint fönnebb említők, az isteni felséget elhanyagolták és megvetették. Az emberi nem nagy része, úgy látszik, szántszándékkal hívja ki az Isten haragját, ámbár már az a számtalan baj, melyet viselünk, méltó fenytésnek vehető. Erre is kell tehát a hívők törekvészt irányítani, hogy a boszuálló Isten haragját megengeszteljék és segítségének kegyelmét a bűnös kor számára megnyerjék. De meg kell őket győzni, hogy mindezt főképp a szent áldozat segítségével érhetik el. Mert az isteni igazságnak teljesen eleget tenni, valamint irgalmasságát egészen megnyerni csakis Krisztus halála érdeménél fogva lehet az embereknek. De Krisztus azt akarta, hogy ezen érdeme akár engesztelés, akár kérés céljából az Eucharistiából áradjon szét, a mely halálának nemcsak üres és pusztá emléke, hanem valóságos és csodálatos — bár vérnélküli és titkos — megújítása.

Kötelességünk azonban megemliteni, hogy az utóbbi években nagy lelki vigaszt meritettünk, mivel a hiveknek az Oltáriszentség iránt való szeretete és hódolata megújult; s ez remélnünk engedi, hogy az idők s viszonyok javulni fognak. Mert mint levelünk elején is említettük, sok és

különböző művet teremtett meg e buzgóság, mint az Oltáriszentség ünnepeinek fényét emelő, folytonos, éjjeli-nappali imádását szolgáló s az ellene irányuló sérelmek engesztelését célzó társulatokat. De mindezzel, Tisztelendő Testvérek, sem nekünk, sem nektek nem szabad megelégedni, mert még sokat kell előmozdítani és kezdeményezni.

Ezért a megkezdett műveket napról-napra fejleszteni kell, régi intézményeket, ha valahol feledésbe mentek, új életre kelteni, főkép a szentségi társulatokat, az imádásra kitett Szentség előtti közös ájtatosságokat, ünnepélyes körmeneteket és ehhez hasonló más szent és üdvös dolgokat; meg kell továbbá mindent tenni, a mit az okosság és jámborság ez ügyben tanácsol. De főkép arra kell törekedni, hogy a katolikus népeknél a gyakori szent áldozás minél szélesebb körben ismét szokássá legyen. Erre buzdít az ősegyháznak példája, melyről fönnebb említést tettünk, erre a zsinatok határozatai, a szentatyák és minden idők szentjeinek tekintélye, mert a mint a test, úgy a lélek is gyakran szorul táplálékra, s a legegészségesebb táplálék a legméltóságosabb Oltáriszentség. El kell tehát oszlatni az ellenfelek előítéleteit, sokak hiábavaló félelmét és megczáfolni a gyakori áldozás ellen irányuló álokoskodásokat; mert semmi sem szabadít meg jobban a földi gondoktól és aggodalmaktól, semmi sem oly alkalmas újra-éleszteni a keresztény szellemet és azt megerősíteni, mint az Oltáriszentség gyakori vétele. Ez ügyben bizonyára nagyfontosságú a jeles rendek buzdítása és példája, de legfontosabb a papság ernyedetlen fáradozása. És bizonyára nincs, a mit nagyobb kitüntetésnek vehetnének a papok, kikre Krisztus Urunk teste és vére titkának gyakorlását és kiosztását bizta, minthogy az Ő eucharistikus dicsőségét minden módon előmozdítsák és szentséges Szive óhajtása szerint az emberek lelkét e nagy Szentség és áldozat üdvözítő forrásaihoz hívják és vezessék.

Igy meglesz, a mit annyira óhajtunk, hogy az Oltáriszentség kiváló gyümölcsei napról-napra gyarapodni fognak, a hit, remény, szeretet és minden keresztény erény erősödik, a közélet is gyógyul s e buzgóság hasznát látja, és mindjobban kiviláglik majd a gondviselésszerű isteni szeretet terve, miért rendelte ez örök titkot «a világ életéért».

E reményben adjuk reátok, Tisztelendő Testvérek, valamint a gondjaitokra bizott papságra és népre az isteni kegyelemnek és szeretetünknek zálogául apostoli áldásunkat.

Kelt Rómában, Szent Péternél, Május 28-án, Urnapja előestéjén, az Ur 1902., Pápaságunk 25. évében.

Előképes áldozat.

Szent Pál apostol szereti gyakran használni az «épülés» szavát. Így például azt mondja: a ki prófétál, azaz: az üdv igazságait hirdeti, az emberek épülésére van. Más alkalommal ismét a hívők szívére köti, hogy a hiu tudás fölfuvalkodottá teszi az embert, a szeretet ellenben épülésre szolgál, azért legyen gondunk arra, a mi békeségre és épülésre van. Vallásos értelemben tehát «épülés» annyit jelent, hogy vallásos ismereteinket és az azoktól függő erkölcsi életünket szilárd alapra helyezzük. Mert a ki nem rakja elég mélyre az alapokat, nem is fog szilárd épületet emelni, annál kevésbbé, ha az épületnek magasnak, nagyarányúnak kell lenni. Hogy a szentmiseáldozat magasztos titkát jól fölfoghassuk, szilárd, mélyen nyugvó alapról kell gondoskodnunk. E célból leghasznosabb lesz, ha visszatekintünk a multba, ha mélyen ásunk, azután sok, hatalmas, bár talán durva követ helyezünk a mélybe, a melyeket különben figyelemre sem méltatnánk, de egy hatalmas épület vagy templom fölépítésénél lényegesek.

Ilyen visszatekintés számba megy, ha az ó-szövetség törvényeit kutatjuk. Ilyen durva alapkövíül fog szolgálni az a faragatlan sziklatömb, a mely a szövetség sátrának előcsarnokában áldozati oltárként szerepelt. Azonkivül Mózes második és harmadik könyve, melyben az áldozatok szabályai vannak letéve. Előbbi fejtegetésemben nyilvánvalóvá lett, hogy az ó-szövetség áldozatai nemcsak jelképes (szimbolikus), hanem előképes (tipikus) jellegűek is voltak. Jelképesnek nevezzük az oly dolgot, a mit érzékeinkkel észrevehetünk, de nem önmagában van célja, hanem azért van, hogy valami láthatatlant, érzékfölkött valót jelezzen. Így az isteni tiszteletnél világos nappal is gyertyákat gyujtunk. Bizonyára nem azért, hogy világítsunk, hanem, hogy a hitet, a lelkiélet világosságát jelképezzük. A tömjént sem azért gyujtották meg az ó-szövetség áldozatainál, hogy az égő áldozatok fojtó füstjét elnyomják, hanem, hogy az Istenhez intézett imádságot és annak jóillatát érzékelhető alakban föltüntessék. Ha most ilyen jelképes dolog egyuttal olyas valamit is jelent, a mi első sorban nem tulajdona és a mi valami jövő dologra vonatkozik, akkor ezen prófétai jellegénél fogva előképpé, tipussá válik. Így az áldozati állat jelképes értelemben a bűnös ember helyettesítője volt, előképes értelemben pedig arra az igazi Helyettesítőre utalt, a ki még csak eljövendő volt, hogy a világ bűneit magára vegye.

Mivel az ó-szövetség áldozati szertartásaiban ez a két értelem nyilatkozik meg, szent Pál az ó-szövetségi törvényt nemcsak Krisztus eljövetelére való elkészítőnek, nevelőnek nevezte, hanem a jövendő dolgok előre vetett árnyának. A mily bámulatos a mózesi istenitisztelet szerves kiképzése és tökéletessége, a mely a legkisebb részletekben is szoros összefüggésben áll

a kegyelemmel és a természetfölötti igazságokkal, úgy a figyelmes gondolkozó előtt azonnal világos, hogy ezen előképek alatt a jövőendő istenországot, Krisztus egyházát kell érteni. Ugyanezen szavakból az is következik, hogy ezen előképeknek ismerete föltétlenül szükséges, hogy a keresztény áldozati szertartások történeti alapját megérthessük. Azért előbb az ó-szövetség áldozati helyét, cselekvényeit és az egyes áldozatokat fogjuk figyelembe venni, hogy azután Ahhoz emeljük tekintetünket, a kiben azoknak értelme és magyarázata rejlik.

A mint a teremtett világot a Szentírás főséges épületnek nevezi, ép úgy joggal nevezhetjük épületnek az emberiség megváltását is az emberi nemnek új teremtését. Krisztus azt ígérte, hogy anyaszentegyházát Péterre, mint kősziklára fogja építeni, a mi alatt azonban nem valódi, természetes sziklát értünk. Szent Pál hasonló értelemben a hívők közösségét Isten épületének nevezi, mely egyetlen alapkövön, Krisztuson nyugszik, a kiben az egész épület egységet nyer és Isten szent templomává emelkedik.

Ugyanaz a gondolat nyilvánul a megváltás előkészületi intézményében, az ó-szövetség istenitiszteletének helyében, mely különböző nevet nyert: Isten lakása, Jehova sátra vagy háza. Nem mintha valaha azt hitték volna az emberek, hogy Istennek lakásra szüksége van, hanem, hogy az Isten kinyilatkoztatásának különös helye. Mivel a mózesi istenitisztelelet teljesen jelképes intézmény volt, az építés módjának is jelképes értelemmel is kellett birni. A zsidó templom a teremtett világot jelképezte: az előcsarnok a földet, a szentség az eget. Nem közvetlen fizikai kép volt, mint például a hinduknál, a kiknek temploma a világegyetemet kicsinyben tüntette föl, hanem főképen az erkölcsi istenországot jelképezte, a melyben Jehova népe között tartózkodik, akaratát nyilvánítja, vezeti és megszenteli. Ezért ezen templom a zsidó nép vándorlása alatt összerakható vándorsátor alakot kapott és csak midőn Izrael állandó lakóhelyet nyert, alakult át a szövetségsátra épített templommá a Sion hegyén.

A külső és legnagyobb helyiség az előcsarnok volt, a hol az égő áldozatok oltára és a mosdásra szánt medence állott; itt áldozták föl a véres állati áldozatokat. A második, belső helyiségben, a szentélyben, már nem mutattak be engesztelő áldozatokat; magasabb értelemben jelképesen azon nép lelki hajléka volt, a mely bűneitől már megtisztult és Jehovával egyesülve, a hit fényében, imádságban és jócselekedetekben hódol Urának. Erre vonatkoztak a szentélyben elhelyezett szent tárgyak, melyeknek jelképes értelme iránt semmi kétség sem forog fön, mert a Szentírás más helyen világosan megmagyarázza. A szentélyben állt az arany illatoltár, melyen jóillatu szereket égettek; mellette a hétkaru ezüstgyertyatartó, melynek mécsei sohasem aludtak ki, végül az aranyasztal, a melyen tizenkét, tömjénnel meghintett kovásztalan kenyér volt elhelyezve, melyeket hetenkint ujak-

kal váltottak föl. A tizenkét kenyér a zsidó nép tizenkét törzsét jelentette. E kenyereket színkenyereknek nevezték, nem mintha a pogányok véleménye szerint Istennek szánt eledel vagy áldozat lett volna, vagy mintha az isteni gondviselést jelezték volna, hanem mert előképesen arra a fensőbb táplálékra utaltak, mely Jehova látását, Isten szívének szemlélését, tehát az élet teljességét eszközli. Ezen fölszerelést a nép nem láthatta, a szentély titokzatosága elrejtette szemei elől; a kenyereket pedig csak a papoknak volt szabad megenniök, mert fensőbb, jövődö javaknak előképei voltak.

Ezen szentélytől egy függöny választotta el a legbensőbb helyiséget, a szentek szentjét, Jehova kinyilatkoztatása számára föntartott helyet. Ebben állt a szövetség szekrénye, benne a tizparancsolat két kőtáblája, mely a kinyilatkoztatott erkölcsi törvények összoglalata, Izrael szövetségének okmánya, fönnállásának és létének alapja volt. A szövetség szekrényének fedelén két kiterjesztett szárnyu kerub térdelt. A mennyiben az a hely volt, a hol Jehova, a zsidó nép ura és királya, akaratát nyilvánította, képletesen Isten trónja volt, a ki a kerubok szárnyain trónolt és így az a gondolat jutott kifejezésre, hogy a kerubokban, mint legtökéletesebb teremtményekben, az egész teremtett világ meghódol Jehova előtt, a ki végtelenségében minden teremtett dolgot felülmul és attól lényegesen különbözik.

Jehovának ezen trónja kiválóan a kegyelem vagy a kiengesztelő jóság trónjának neveztetett, mert a bűnök eltörlése Isten mindenhatóságának és szentségének műve, a ki a meggyógyítható beteget nem hagyja magára: «én magam vagyok az, a ki a bűnt eltörlöm önmagam miatt». (Izai. 43, 25.) A megváltó és újjáteremtő Istennek ezen trónja nem azért volt közvetlenül a törvényt magába foglaló szekrény fölé helyezve, mintha jelképesen a bűn befödését jelentette volna. Nem az a gondolat jut itt kifejezésre, mintha az áthágókat bevádoló törvényt és a megérdemelt büntetést Isten kegyelme mintegy betakarná és így eltörölné. Ezen elhelyezésnek célja volt megmutatni, hogy a megszentelés egyedül a törvénytől való egybehangzáson nyughatik. Jelentette azt, hogy a megszentelés a bűnbocsánattól és az isteni kegyelemtől függ. A legelső és legnagyobb helyiség, az előcsarnok, felül nyitva volt és a nap látta el világossággal; a szentélyben a hétkaru gyertyatartó árasztott fényt; a szentek szentjében pedig titokzatos homály uralkodott, mivel Isten a megközelíthetetlen fényben lakik és halandó ember nem láthatja. Néha Jehova dicsősége, a tűzoszlop nyugodott a szövetségsekreényen, de csak kivételesen. Az előcsarnokban a mosdómedenczén kívül az égő áldozatok oltára állott. Földből készült, mivel a halandó, bűnös és kiengesztelésre szoruló emberiséget jelentette. Az oltár négy sarkából szarvak nyultak ki, a melyek a régiék fölfogása szerint az istenség teljhatalmát és áldásban való bőkezűségét jelezték, azért az áldozati vért ezen szarvakra hintették.

(Folyt. köv.)

Fieber Henrik.

~ GYÓNÁSKOR ~

Isten, kinek egy szemsugára
Ezer napot homályba ejt,
Tekints a por síró fiára,
Ki bánja, mit a multja rejt.

Isten, kinek örök hatalmát
Csodálva nézik századok,
Idő múlásnak sohsem ad át,
Szined elébe roskadok.

Isten, kinek szentsége mellett
Pirul a szüzi angyalarcz,
Szemem kaczer hivságot megvet,
Tilalmat int a lelki harc.

Isten, kinek szelid kegyelme
Bűnös világokat ölel,
Feléd eseng a téves elme,
Feléd zokog a tört kebel.

Isten kinek csodás tudása
Titkok fátylán is áttekint,
S jövőmet is jelennek látja,
Fogadj fiadnak el megint.

Isten, kít a szeráfi ének
Magasztal, áld szünetlenül,
Én is dicséretednek élek,
Szivem is érted ég, hevül.

Isten, ki jó vagy véghetetlen,
Te testet öltött irgalom,
Kegyes bíró Te lész a lelken,
Ha majd a földet itt hagyom.

Isten, ki megbocsátod vétkem,
Mely ellened merészkedett,
Te vagy a legszentebb, úgy érzem,
Az ég alatt, a föld felett!

Szepessy László.

Csoda az Oltáriszentség előtt.

A tizenháromesztendő *Clery Anna* 1855-ben Metz városában, a Jézus szent Szive zárdában volt növendék. Nem rég érkezett vissza Afrikából, hol édes atyja az algiri törvényszéknél 1871-ig mint ügyész volt alkalmazva. De a forró éghajlat feleségének, *Clery urnőnek*, megártott és így kényszerítve volt egy időre Metzbe visszatérni, hova őt két leánya is elkísérte; az idősebbik azóta apácza is lett. Fiai egy nimesi nevelőintézetben voltak elhelyezve, mindkettő később az ügyvédi pályára lépett.

A fiatal Annát édes anyja betegsége igen aggasztotta. Sokszor és buzgón imádkozott fölgyógyulásáért és többször kérte az Istent, engedje meg, hogy inkább ő legyen beteg, édes anyját pedig gyógyítsa meg.

Midőn Anna a zárdába jött, bár gyengének látszott, egészséges volt s rendkívül eleven és mozgékony. De ez lassankint megváltozott s igen hamar elfáradt. Az orvos rendelete szerint ápolták itt és anyja nem félt valami nagyobb bajtól. De a főnöknő, mivel a leány folyton gyengébb lett, nyugtalankodott és tanácsosnak látta őt családjához visszaküldeni.

Anna tehát 1855-ben nagycsütörtökön visszatért anyjához. Ettől fogva pedig napról-napra nehezebbre esett neki a járás, azonkívül gyomra nem tűrte a táplálékot, sőt ebéd után gyakran el is ájult. Fehérvasárnapon a szentmise után a szent áldozáshoz járult, akkor is rosszul lett és nagy lázba esett. Ezen időtől fogva szenvedései szüntelenül tartottak kilencz éven át és csak később szüntek meg csodálatos módon.

Az orvos falusi levegőre küldte a beteget, elvitték tehát Ciappevillebe nagyatyjához. A jólelkű nagyatyja vigyázott, hogy az orvos rendeletei pontosan be legyenek tartva, hosszú utakra bátorította a gyenge leányt, de azok még jobban fárasztották és javulását nem mozdították elő. A láz is fokozódott, hideglelése is volt s a nagy mértékben használt chinin más bajokat is idézett elő a szegény leánynál; hangja elhalt, tagjai megmerevedtek és mindenki azon csodálkozott, hogy még bírja a szegény beteg.

De Anna végre jobban lett, azonban a nagy betegség nyomai visszamaradtak. A szegény leány lábai megbénultak s a fejét nem bírta egyenesen tartani. Mindenfélét rendeltek neki, a leghiresebb orvosokhoz elvitték, de mind hiába volt. Végre az orvosok gyógyithatatlannak nyilvánították a betegséget. Strassburg egyik leghiresebb orvosa azt mondotta a szegény anyának: «Leánya örökké béna és nyomorult marad. Minden gyógyszerből kifogytunk már. Ne is orvosoltassa és ne is kinozza többé őt a sokféle gyógyszerrel; ne keserítse el ezzel is életét!»

Clery urnő e szavak hallatára visszatért Metzbe s többé nem orvosoltatta leányát. Ezen időtől, tudniillik 1859 közepe tájától fogva, Anna nem látott többé orvost és csak édes anyja ápolásában részesült. De a szegény leány szenvedései csak gyarapodtak, nem tudott táplálkozni és napról-napra gyengébb lett. Irtózatos fejfájásai voltak, melyek minden héten megismétlődtek és erejét emésztették; nem mehetett az ágytól a pamlagig nagy fájdalmak nélkül; olykor-olykor szemei vérvörösek lettek és arczkifejezése kimondhatlan kín árult el. Némelykor attól félt szegény, hogy a bénaság karjaira is kiterjeszkedik és az egyetlen szórakozástól is megfosztja, melyet a kézimunka nyújtott neki. A szegény leány jövője vajmi szomorunak ígérkezett. De az isteni kegyelem már közel volt!

Anna Isten szent akarátába teljesen belenyugodott és a nagy megpróbáltatások daczára igazi jámborság és imádságban talált vigaszt. Erősen hitte, hogy Isten őt csodálatosan meggyógyíthatja, de nem merte remélni, hogy ily nagy kegyelemben lesz része.

Az ifju leány ritka ájtatossággal viseltetett a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt. Évek óta minden héten részesítették a szent áldozásban és ilyenkor legsúlyosabb bajaiban is boldognak érezte magát. Csak azért óhajtott meggyógyulni, hogy maga mehessen templomba s többször áldozhasson. Midőn néhány perczig dolgozni birt, tüstént virágokat készített az

urnapi oltárok diszitására vagy oltárterítőket himzett. De talán soha nem dolgozott annyi örömmel és buzgósággal, mint midőn szent Márton-templomában készültek az örökimádást meghonosítani. Könyörgött, engedjék meg, hogy ő készíthesse a fehér rózsákat, melyekkel az oltárt és a tabernaculumot szokták készíteni; el is készített száz darab rózsát. «Munka közben sok vigaszt nyertem — ismétlé azóta többször — s az a gondolatom támadt, hogy az Oltáriszentség meg fog gyógyítani».

Azelőtt még lehetséges volt a szegény beteget, daczára nagy szenvedéseinek, melyeket türelmesen viselt, kétszer egy évben a templomba vinni, különösen Urnapkor vagy szentségimádaskor, a szentségi Jézus imádására, de az utóbbi időben ez már teljesen lehetetlen volt. De Anna most elhatározta magában, hogy ő leviteti magát a templomba.

Szent Márton-templomában az örökimádást június 12.-én, 13.-án és 14.-én tartották. A két elsőn lehetetlen volt a beteget kimozdítani ágyából, annyira fájt a feje s mihelyt megérintették, minden tagja.

Harmadik napon is sokat szenvedett, alig lehetett egy egyszerű ruhába öltöztetni, de ő kívánta, mert az Ur házában tisztességesen akart megjelenni. Valami sejtelenül hajtatva, czipőt is csináltatott magának, pedig már évek óta nem volt rá szüksége.

Szerdán, június 14.-én, reggel Anna magához vette a szent áldozást. Délben templomba készült mindazokkal együtt, kik azon városrészből oda indultak; szobaleánya karon vitte a huszonhároméves leányt. Így értek a templomba. Édes anyja és Coetlosquet kisasszony, kik a beteget elkisérték, mellette térdeltek, hogy a kíváncsiak tekintete elől elfedjék. Így térdeltek ott buzgó imába merülve. Senkisé sem sejtette, mily csodálatos esemény készülődik a templomban.

Anna nagyon fáradt volt. Mikor egy kissé magához tért, csendesen imádta az Oltáriszentséget. Reá tekintett a szentségi Jézusra és mint szent áldozáskor, ekkép imádkozott: «Uram, ha úgy akarod, meggyógyíthatsz engemet». E pillanatban oly heves fájdalmat érzett minden tagjában, hogy alig bírta a kiáltást visszafojtani. Kérte az Istent, adjon neki erőt, hogy csendben maradhasson és így imádkozott: «Uram, adj erőt, adj kitartást!» A mi azután közte és a Mindenható között történt, azt nem lehet elmondani. Egyszerre eltelt erős hittel és érezte, hogy meg fog gyógyulni. Le akart térdelni, a szobaleány visszatartotta. «Kisasszony, hisz el fog esni» — mondta ijedten, de Anna térdre borult és elkiáltotta magát: «Imádkozzatok! Én meggyógyulok!»

A meglepetés e szavakra óriási volt. Mindenki zokog és imádkozik; Clery urnő nem tud mit cselekedni. Izgatottan, megrémülve, félve és remélve engedte leányát fölkelni és elvezette a templomból. De nem akart szemének hinni, midőn látta Annát járni. Végre a kertbe értek, melyet az imént egész

más körülmények között hagytak el. A szegény anya még nem bírta föl-fogni a nagy szerencsét és meggyőződést akart szerezni; megnézte tehát beteg gyermekének térdeit és ime a daganatok eltűntek!

Annának első óhaja volt, hogy a templomba visszamehessen; sokáig térdelt az Oltáriszentség előtt a nélkül, hogy elfáradt volna és forró imában hálálkodott a nagy kegyelemért. A lelkész értesülvén a történetekről, elment a kertbe, hol Anna elmondta neki a csodát; tudott járni, térdelni, lábait kiegyenesíteni és fejét egyenesen tartani. Egyszóval: Anna meggyógyult. Isten műve tökéletes volt!

Minden baj elmúlt, sőt a gyengeséget, mely a nagy betegségeket követni szokta, nem érezte többé. Másnap, Urnap ünnepén, a hálaadó szentmisénél a többi hívekkel együtt nyilvánosan áldozott kilencz év óta első ízben.

Később a nagymisére is elment és a délutáni istentiszteletre.

Három nap mulva pedig, fölgyógyulása utáni vasárnapon, mely napon Franciaországban az Urnapot tartják, Anna már hét órán át imádkozott az Oltáriszentség előtt. Figyelmeztették, hogy ez vakmerőség tőle és könnyen megárthat, de ő biztosította övéit, hogy nem, sőt életerejét gyarapodni érzi, midőn az Ur lábainál térdel.

A metzi plébániákban vasárnap tartották az urnapi körmenetet. Anna első lépéseit nyílt utcán az Ur diadalmenetének akarta szentelni. Azért semmi más látogatást nem tett, csak a templomba járt a kerten keresztül. S kívánsága beteljesedett.

Mindenki láthatta Annát, ki oly sokáig béna és ágyban fekvő beteg volt, a többi fiatal leánynyal együtt a körmeneten, szűz Mária zászlója mögött végigkísérte a kétórás körmenetet s még annyira sem fáradt el, mint egészséges társnői.

A metzi plébános írta le e csodát és végül így ír: «Junius 14-ike óta a mai napig Annának semmi baja sincsen; rendesen tud táplálkozni, járni, kocsizni, vasuton utazni. Fejfájása megszűnt, szeme vörössége egészen elmúlt, fejét egyenesen tartja, lábai pedig erősek, egyenesek. Mindjárt az első napokban a fiatal leány elég erőt érzett arra, hogy magát kiszolgálja és mosolyogva mondá: «Ugy érzem magamat, mint az evangéliumbeli béna ember, midőn azt mondotta neki az Ur Jézus: «Kelj föl, vedd ágyadat és menj!» nekem is van annyi erőm, hogy könnyű módon megvethetem saját ágyamat».

Clery kisasszony csodálatos fölgyógyulásának hirtelen messze vidékre elterjedt. Mindenki csak erről beszélt. A kik Annát ismerték és betegsége alatt meglátogatták, könyeztek, midőn látták a szerencsés változást, melyen átesett és Istent dicsérték és magasztalták. Különösen az orvos, ki oly sokáig kezelte, sietett látogatására. Isten mindenhatósága győzött a tudo-

mány fölött. Midőn Clery kisasszony eléje ment, kezét fogott vele és azt mondotta: «A nagy Isten erősebb volt, mint mi, emberek!»

«Áldassék vég nélkül és dicsőíttessék
A legfölségesebb Oltáriszentség!»

Z.

Hiven megőrzött első áldozási kép.

Hillay Gábor nyugalmazott őrnagy urral gyakran találkoztunk a bátorkői plébánián. Az öreg ur példaképe volt a derék katonának. Az olaszországi csatateret meséket beszélhetnének vitézségéről, hidegvéréről, valamint a katonái iránti gondos atyai szeretetéről is. De a mily jeles katona volt az öreg, a mily odaadással szolgálta királyát, ép oly hűséggel viseltetett a királyok királya, Jézus Krisztus iránt. A mily pontos volt hivatali kötelességei teljesítésében, oly figyelemmel teljesítette egyháza parancsait. Valóban szerető, hű gyermeke volt az anyaszentegyháznak.

Kedves vonása volt a harczedett katonának az a gyöngédség, melylyel első szent áldozására emlékezett vissza. Ebédlőjében, hol gyakran látta magánál vendégül a falu plébánosát és vezetőit, feszület függött s annak két oldalán képkeretben őrnagyi diplomája s *első áldozási emléke* volt elhelyezve. E két képre gyakran hitta föl az öreg ur vendégei figyelmét.

«E diploma — szokta volt őrnagyi kinevező oklevelére mutatva mondani — bizonyítéka, hogy uralkodómhoz hű voltam. Ez áldozási emlék pedig Uramhoz, Istenemhez való hűségem záloga. E kopott, füstös, foltos képecskét mindenüvé magammal vittem. Keblemen pihent, mikor a csataterén az ellenséggel szemben állottam s belőle bátorságot meritettem. Ott volt velem a kaszárnyában, a sátorban és figyelmeztetett kötelességeimre. Gyakran támadtak rám heves kísértések, a rossz indulatok csábitottak s nem egyszer forogtam veszélyben, hogy elbukom. Ilyenkor szívemre szoritottam kezemet, a hol a drága képet őriztem, mely életem legboldogabb, legszentebb napjára emlékeztetett. A kísértések megszűntek, jámbor elhatározások léptek helyükbe. Szóval: ez volt az én pánczélom, ez uti levelem, melylyel bizton haladtam az örökkévaló boldogság felé.»

A derék katona halálos ágyán sem feledkezett meg az első áldozási képről. Utolsó kívánsága az volt, hogy vele adják sírjába s szívére helyezték, mint e földön hitének s tulvilági reményének bizonyítékát. B.

A Mária-Reparatrix örökimádási apáczarend szervezete.

A társulat szabályai és kormányzata.

Az apáczák ruházata.

E társulat teljesen átveszi szent Ignác szabályait s csak az isteni kiengesztelés művére s a női zárda követelményeire van tekintettel. Tehát egynémely apró eltérés kivételével a Mária-Reparatrix-társulat szervezete és kormányzata azonos a Jézus-társaság szervezetével és kormányzatával. Szervezetének könyve az alapszabályokon kívül magyarázó jegyzeteket is tartalmaz s ezekben nem egy helyen szent Ignác jegyzetei ismerhetők fel.

Ő szentsége IX. Pius pápának 1864. évben kelt engedélye s a későbbi, 1869 és 1873-ban nyert elismerő és dicsérő iratok után a Mária-Reparatrix-társulat alapszabályait XIII. Leó pápa hagyta helyben 1883 április 13.-án. A rend természetesen minden tekintetben a szentszék hatalma alatt áll. Különböző helyen levő házai a kánoni törvények értelmében az illető megyés püspökök alá vannak rendelve.

A társulatot egy generalis főnöknő kormányozza, a kit a generalis assistensekből, a provincialisokból és a házak főnöknőiből álló tanács választ.

A Szentatya elrendelte, hogy a tiszteletreméltó alapítónő a generalis főnöknőséget haláláig viselje, de mindazok, a kik őt e hivatalban követik, csupán tizenkét évre választhatók. Ha azonban a tizenkét év leteltével ismét megválasztanák őket, e választást jóváhagyás végett a szentszék elé kell terjeszteni.

A generalis főnöknőnek Róma a rendes székhelye; assistensei tanácsának meghallgatása után kinevezi a provincialis és localis főnöknőket. A társulat e szervezet következtében a választás terheitől meg van kimélve.

Minden provincialis főnöknő köteles a kerületéhez tartozó rendházakat évenként egyszer meglátogatni, a mit a generalis főnöknő is gyakran teljesít. Így áll fönn a társulatban a szellem, a nézetek, a cselekedetek és az Üdvözítő szeretetének egyöntetősége.

E szeretet a bölcs és jóságos alapítónő által hozott törvények alapgondolata. 1860 szept. 16.-án Maria de Jesu egy körlevelet küldött szét «Utasítások a főnöknők számára» czimmal; már csupán e lapokból is kitűnik, ha ugyan ezt bizonyítani kell, mily véghetetlen bölcseséget, gyöngéd szívet és nagy tapasztalatot szerzett Mária anya attól, a kit ő Mesterének és Urának nevezett. Idézzünk legalább néhány sort e körlevélből.

«Sohse felejtsek el a kormányzás fő elvét, hogy a hatalom ereje a gyöngédség s őrizkedjenek attól, hogy hatalmuk másokban félelmet gerjeszsen.» Hatalmukat mindig jóságosan, de erélylyel, minden gyöngeségtől

menten gyakorolják s Jézus példája szerint legyenek könyörületes szívűek és bocsássanak meg mindenkinek.»

Igen, Jézus példája szerint, a ki segíti, bátorítja a gyöngét s megbocsát neki, mert különben ítéleteinket könnyen elhamarkodhatnánk.

«A főnöknőnek kötelessége a vezetés, de még inkább kötelessége a támogatás, a könnyítés, a meghallgatás, a tanácsadás, a boldog nyugalom terjesztése s az Istenbe vetett erős bizalomnak felköltése. Ezért mindig uralkodjék magán, küzdje le érzelmeit, benyomásait, fontolja meg jól minden szavát és a mennyire csak lehetséges, óvakodjék attól, hogy hirtelen haragot áruljon el.»

Van ez Utasításokban még sok elv, a mely valóban méltó arra, hogy fölötte elmélkedjünk.

«A hatalom legszokásosabb hibája, főképp a nőknél, hogy elhirtelenkedve gyakorolják.»

«Ha valakinek szemrehányást akar tenni, sohase tegye azt az első fölhevülésben.»

«Ne legyen tulságosan aggodalmas, mert elzárja a sziveket.»

«Legyen teljesen azé, a kivel beszél; értse meg annak gondolatait, küzdelmeit, fájdalmait és szenvedéseit; szóval: élje magát bele egészen az ő érzelmeibe.»

«Legyen szilárd, határozott, jóságos és igazságos; beszéljen magáról mentül kevesebbet.»

«Ha betegjei vannak, ápolja és ápoltassa őket valóságos anyai gyöngédséggel.»

A Mária-Reparatrix-társulat tagjai:

1. A kartestvérek, a kiket *anyáknak* neveznek.

2. Ezek társnői és segédei a *nővérek*.

Az elsők a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásával, a templomban elmondandó zsolozsmákkal s a kegyes művek gyakorlásával vannak megbizva.

A nővérek összekötik az imádságot a munkával; tőlük különösen megkivánják a kötelességük teljesítéséhez szükséges testi erőt. Őket is elküldik, úgy, mint az anyákat, a távoleső missiókba.

Mindenki, a ki a társulatba föl vételre jelentkezik, először is a társulat valamely házában nyolcnapos lelkigyakorlatot tartozik végezni a végből, hogy Isten hívását jobban megértse s az apácza életre való hivatottságát tanulmányozza.

Az ujonczidőt néhány havi jelöltség előzi meg.

Az ujonczidő két évig tart s azon a napon kezdődik, a melyen a novicia először ölti magára az apáczaruhát.

Maria de Jesu anya, a Maria-Reparatrix apácák öltözetében.

E két év leteltével a novícia leteszi a szegénység, a szüzesség és az engedelmesség fogadalmát.

A következő öt évben az új apácák minden hat hónapban ismétlik e hármass fogadalmat, a mely körülmény azonban az első fogadalmon egyáltalában nem változtat semmit, mert már az lekötötte őket egész életükre.

Öt év múlva, miután már egy harmadik próbaidőn is tullestek, mely alatt harmincznapig lelkigyakorlat értetendő, ismét és ezuttal utóljára teszik le a fogadalmat. Ez már ünnepélyes szertartással történik, ekkor kapják meg a töviskoszorút és a jegygyűrűt.¹

Bár törvényeik nem nagyon szigorúak, a rend tagjai mégis elzárkózva élnek.

A külső látogatókat rácsstalan szobában, a portásnő felügyelete mellett fogadják el.

A templom chorusa ráccsal van elzárva s ez a rács csupán a megyés püspök előtt vagy valamelyik apáca halála alkalmával nyílik meg, mert ezen keresztül viszik ki az elhunyt apáca holttestét.

A társulat szabályai nem állapítják ugyan meg a testi vezeklések nemét, de miután a kiengesztelés eszméje a testi kínokat megköveteli, azért ki-ki a maga gyóntatója és beleegyezésével azokat a vezekléseket választja, a melyekre őt testi ereje és az isteni kegyelem képesíti.

Nem szándékunk a társulat szervezetének és szabályainak részleteit tárgyalni, különben is az egésznek az alapeszméje a jóságos Szüzanya követése és az ő segítsége és közbenjárása által Istennek kiengesztelése.

E követés bizonyítékául a Reparatrix-apácák a boldogságos Szüz színeit viselik, nagyon egyszerű, igénytelen fehér és kék gyapjuruhát.

1856 vége felé Mária anya legelső társai azon gondolkoztak, vajjon ujonnan keletkező rendjük számára minő ruhát válaszszanak? Az alapítónő minden habozás nélkül, azonnal kijelentette, hogy a ruha fehér lesz, a skapuláré pedig kék. Nagyon ragaszkodott e két színhez, főképp a kék skapuláréhoz s ezt gyakran is említette; azt azonban elhallgatta leányai előtt, hogy ez minő természetfölötti módon adatott értésére. Jegyzetei, melyben az 1855-iki lelkigyakorlatait írja le, világot vetnek erre is. «Egy alkalommal — írja — buzgón imádkoztam jó anyámhoz, a boldogságos Szüzhöz s kértem őt, adná értésemre, hogy jövődöbéli társulatom leányaival minő ruhát viseltessek. És ime megjelent előttem forrón szeretett Szüzanyám sok nő kíséretében, a kiknek arczáról tisztaság, szeretet és boldogság sugárzott felém. A kíséret száma folyton szaporodott, a hosszú sornak be sem lehetett látni a végét. A szeplőtelen Szüzanya ekkor így szólalt meg: «Ne keresdd a sor

¹ A jegygyűrű háromféle ércből van összetéve: aranyból, ezüstből és vasból. Az aranyba a Jézus szent neve, az ezüstbe Máriáé s a vasba ancilla szó van bevésve.

végét, ugy is hasztalan; sokkal messzebbre nyulik az, semhogy gyarló szemekkel végére bírnál látni». Azután maga mellé szólítá egyik leányát, a ki vakító fehér ruhát viselt, sajátkezüleg tett rá egy kék skapulárét és ezzel befejezte azt a ruhát, melyet mi most viselünk; azért nem változtathatok én rajta semmit.»

Nem lesz érdektelen megemlitenünk azt a különösen érdekes és meglepő véletlent, hogy épen 1858-ban, midőn Maria de Jesu és első társai fogadalmukat letették, jelent meg a boldogságos Szűz a lourdesi sziklákon fehér ruhában kék övvel. Nem mutatta-e meg ezzel is szűz Mária, hogy ez az öltözet kiválóan kedves neki?

«Az alapítónő — írja egyik társa — azt óhajtotta, hogy a templomi szertartások alkalmával különálló, hosszú uszályt is viseljünk s ezzel is megtiszteljük égi királyunkat, a mi Urunk Jézus Krisztust. Ez az uszály és chorusi fátyol eredete.»

Végre a Reparatrix-apácák a Szűzanya követése és az isteni kiengesztelés emlékeztető és látható jeléül, mellükön kettős jelképpel ellátott szívet viselnek. A külső lapja Jézus Szíve, ezzel a fölirással: «Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur?» A mellső szűz Mária szíve e szavakkal: «Dilectus meus mihi et ego illi, qui pascitur inter lilia». Az első fölírás szent Lukács evangéliuma XII. részének 49. verse, a mely szent Ignác miséjében is bennfoglaltatik. Mária anya kedvencz mondása volt és épen ezért azt kívánta, hogy társulatának is ez legyen jelmondata.

Az isteni szív eme fölkiáltása a munkás buzgalom, a hevülő szeretet és a bátor önfeláldozás szavai, ezek tükrözik vissza a Mária-Reparatrix-társulat célját és szellemét.

F.

Habsburgi Rudolf.

A jelen cikkhez tartozó kép az innsbrucki Jézus szent Szive templomának főbejárata fölött levő remek szobrászati mű után készült és azon jelenetet ábrázolja, midőn *Rudolf*, Habsburg várának nemes ura, a mostani magyar királyi családunknak őse, paripáját fölajánlja a papnak, a ki a legméltóságosabb Oltáriszentséget gyalog viszi utravalónak egy beteg számára.

Az eset így történt:

Rudolf utban volt egy szentség hírében álló apáczához, hogy magát annak imáiba ajánlja. Ekkor történt, hogy utjában egy előrehaladott koru pappal találkozott, a ki a legméltóságosabb Oltáriszentséget gyalog egy haldokló beteghez vitte. Épen egy bővizű patakhoz ért a pap, a mikor Rudolf lován hozzá ért.

Azonnal leszállott lováról, oda vezette a vizen átkelni készülő paphoz és kérve-kérte, hogy üljön fel arra.

Maga a jámbor gróf pedig kantárszárnál fogva vezette a lovat egész a beteg lakásáig.

A házhoz érve, kívül térdenállva várakozék, míg a pap a vallás vigaszában részesítette a haldoklót, aztán ismét lakására visszakisérte a papot.

A pap hálaszavak között akarta a gróf rendelkezésére bocsájtani a paripát, de az nem akarta többé azt visszafogadni, mondván, hogy ő nem méltó rá, hogy arra a lóra üljön, a mely az ő Urát, Üdvözítőjét hordozta.

Ezzel a gróf bucsut véve, gyalog folytatta útját a zárdáig, a hová indult. A szentéletű apáca mennyei sugallat folytán a következő szavakkal fogadta:

«Azon szolgálatodért, melyet Üdvözítődnék és az ő szolgájának csak az imént tettél, az Isten téged és utódaidat bőven meg fogja jutalmazni. Hogy szavaim igazságáról meggyőzzelek, vigyázz az időt jelző kilencedik számra».

A gróf várta a kilencedik napot, figyelt a kilencedik hétre hónapra, de semmi nevezetes nem adta elő magát. — Rudolf évek mulva teljesen elfeledte az apáca jóslatát. Kilencedik évre, vagyis az 1273. év szeptember hó 30.-án mégis történt valami. Ekkor választották meg Rudolfot a Frankfurtban egybegyült választófejedelmek *római császárrá*. Ez a habsburgi Rudolf volt őse a mi szeretett királyunknak, a ki, valamint a királyi ház összes tagjai, mindenkor kiváló áhitatot tanusítottak a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt. Az ősz király rendszeren részt vesz az Urnapi körmeneten, Bécs utcáin; ha a legméltóságosabb Oltáriszentséget vivő pappal találkozik, megállítja kocsiját, kiszáll és térdenállva imádja a szentségi Jézust.

(Reménységünk.)

Habsburgi Rudolf kéri a papot, hogy álljon fel lovára.

~ VEGYESEK ~

Szentségi torony.

Mazava del Vallo nevű szicíliai városban van egy Jézus szent Szive tiszteletére épült templom, melynek sugár tornya az egész város fölött uralkodik, tehát mindenünnen látható. A torony teteje nem olyan, mint más tornyok fedele lenni szokott, fából, ércből való; a torony átlátszó üvegkupolában végződik. Az üvegtető alatt van egy diszes oltár és rajta állandó imádás végett a *legméltóságosabb Oltáriszentség*. Oh, mily szép gondolat! A város lakói mindig láthatják a szentségi Jézust; bárhol vannak is, mindenütt imádhathják a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Lelki recept.

Érdekes orvosi rendeletet közöl az amerikai magyaroknak «*Magyarok Vasárnapja*» című lapja: Hogy testedet és lelkedet jó egészségben megtartsad, végy adagot: 1. A hit gyökereiből. 2. A reményzöld leveleiből. 3. A szeretet rózsáiból. 4. A bűnbánat tömjénéből. 5. Az önmegtágadás mirrhájából. 6. Végre a kereszt fájából. Mindezt vegyítsd még az Isten szent akaratján való megnyugvás balzsamával és tedd az áhitat edényébe s öntsd le a szent vidámság borával és a szent mértékletesség vizével, azután állítsd ezt az edényt közel az Ur Jézusnak szeretettől lángoló Szivéhez, hogy az egész fölforrjon; erre aztán tedd az elmélkedés hűvös helyére és fedd be a szent hallgatás fedelével. Ebből a drága orvosságból végy be minden reggel és este egy findzsával és én kezeskedem róla, hogy testi-lelki épségedet visszanyered és teljes épségben megőrzöd, a mit szivemből kívánok és az Ur Jézus szentséges Szívétől kérek.

Oltáregyesületi ügyek.

1. A pápai körlevél s az oltáregyesületek. Az «Örökimádás» jelen számában befejeztük a pápai körlevél fordításának közlését. Ez alkalomból

el nem mulaszthatjuk figyelmeztetni az oltáregyesületek vezetőit, hogy a szentséges Atya eucharisticus gondoskodásának e művét kötelességüknek ismerjék minél szélesebb körben ismertetni. Főképp a havi összejövelesek, a választmányi és a terjesztőnkülései alkalmasak arra, hogy az igazgatók a körlevelet fölolvassák, sok szép részletét elemezzék és magyarázzák. Legyen a Szentatya buzgó lelké-

nek e megnyilvánulása egy bő forrás, melyből a szentségi tisztelet és áhítat hatalmas lendületet és erősödést nyerjen. Így fog megvalósulni a nagy pápa reménye, hogy e lelkes buzdítása alkonyodó életének legmaradandóbb műve.

A budapesti közp. Oltáregyesület rendes tagjaitól 1902 jan. hóban befolyt díjak:

Özv. Rátzky Jánosné 10 k, özv. Taváry Józsefné 6 k, Retter Gyuláné 2 k, Lafrankó Erzsike 4 k, Sigl Sarolta 4 k, Hummer Nándorné 2 k, Garsa Lászlóné 10 k, Turner István 2 k, Vogt Lukács Gizella 1 k, Turnek Teréz 1 k, Kremmer Antalné 2 k, Szalay Malvin 4 k, Zachradkó Ferenczné 1 k, Prém Adrienne 2 k, özv. Lőrinczné Lonkay Iphigen 2 k, Prém Irén 2 k, özv. Bernhardt Antalné 4 k, Butean Ilona 2 k, Pichler Jánosné 1 k, Lipinski Károly 2 k, Pálfi Mária 2 k, özv. Rudites Jánosné 24 f, özv. Keczery Ödönné 5 k, Boellein Melissa 2 k, Bubrik Károlyné 4 k, ft. Pehám Vincze plébános ur a salamonfalvi hívek részéről 4 k 60 f, özv. Szervinszky Anna 2 k, Maczvinski Zsuzsanna 24 f, Truzsits Erzsébet 1 k, Rossmanné Erzsébet 1 k, Boellein Irén 2 k.

1902 június és július hóban befolyt díjak.

Szabó Mária 1 k, özv. Herich Károlyné 10 k, Siposné Kovács Borbála 1 k 20 f, Czolniger Margit 1 k, Sebestyén Julia 1 k, Pirk Rozina 4 k, Fischer Julia 2 k, ft. Leukanich Viktor gör.-kath. lelkész ur utján a zavadkai tagoktól 8 k 48 f, Mikosics Ilona 60 f, Gillesberger Frigyes 2 k, Gillesberger Teréz 2 k, ifj. Gillesberger Frigyes 50 f, Hegyi Károly 50 f, Hegyi József 1 k, Hegyi Béla 50 f, Benza

Mária 1 k, a besztercebányai tagok ft. Gröne Lajos ur utján 50 k, Digler Antalné 2 k, Komora Johanna 2 k, Pirk Rozina 20 f, Kösztler Pulcheria 2 k, ft. dr. Tóth József ur által Szent-Elekről 100 k, Szombathely 6 k, Pálfi Mária 2 k, Fogolyán Anna Szepsi-Szent-György 2 k, Bozóky Bonaventura 2 k, Bozóky Bonaventuráné 2 k, a közp. papnevelő-intézetből t. Skrábik András ur által 30 k, Kellner Jánosné 10 k, Láng Istvánné 2 k, Gaiz Mária 60 f, Gröschler Györgyné 60 f, Gruber Mária 40 f, Delli Emilia 40 f, Méry Erzsébet 60 f, Burcsák Andrásné 40 f, Speidler Irma 2 k, Nosza Francziska 1 k, Tóth Terézia 1 k, Türk Emilné 4 k, Wieser Katalin 2 k, Obendorfer Luiza 2 k, Pfiffer Chrisztina 1 k, Zalay Zsuzsanna 1 k, Murányi Nándorné 4 k, Dont Károlyné 2 k, Salvini Teréz 4 k, Kodelka Anna 1 k, Miskolczi Ilona, 2 k, Krett Marczella 1 k, Büchel-mayer Albert 1 k, Lanbocher Ernő 4 k, Beck Anna 4 k, Czentner Francziska 6 k, özv. Szabó Mihályné 2 k, Staff Mária 20 f, Szabó Mária 1 k, Tabódy Józsefné 4 k, Hrabovszky Natália 2 k, Glocker Emma 3 k, Glosker Mária 3 k, Pfanzelt János 5 k, Benedek Samuné 2 k, Christian Antalné 3 k, Graczer Béla 2 k, Graczer Béláné 2 k, Hegyesy Ferencz 2 k, Tornyai Lászlóné 2 k, Koch Jánosné 4 k, özv. Zita Józsefné 4 k, Pósta Sarolta 2 k, Ruzicska Jozefa 2 k, Drexler Ferencz 2 k, Drexler Ferenczné 1 k, Feleky Géza 20 k, Fehér János ur az erzsébetfalvi tagok részéről 28 k 24 f, Kara László 1 k, Kiss János 4 k, Szüts Julianna 2 k, Hirsch Anna Matild 1 k, Futó Luiza 2 k, Gazder Józsefné 1 k, Kokol Mária 2 k, Peczkó Jozefin 2 k, Pech Istvánné 2 k, Lórich Mariska 1 k, Schindl Károly 60 f, Richter Mária 24 f, Richter Mária 24 f, Richter Ilona 24 f, Haring Ilona 24 f, Stoffer Miczi 4 k, Rossmann János

1 k, Beres Ilona 1 k, Tóth Róza 4 k, Sárosi Erzsébet 4 k, Takács Mária 2 k, Charamza Francziska 2 k, Koczán Jusztina 2 k, Horváth Mihály 2 k, Horváth Etel 2 k, Horváth György 2 k, Kubát Rozália 4 k, özv. Petőfi Károlyné 2 k, Árkosy Teréz 4 k, Stümmer Anna 2 k, Perleberg Zelma 10 k, Perleberg Gizella 10 k, Horváth Ilona 1 k, Kunzli Erzsébet 48 f, Kunzli Janka 24 f, Komora Johanna 4 k, Zadadszki Veronika 2 k, Mihalik Matild 2 k, Csepregi Istvánné 2 k, Szatorisz Francziska 2 k, Ripaczký Mária 2 k, Riemer Mária 2 k, Preyer Mária 2 k, Giefing Istvánné 2 k, Dvorsák Ignác 2 k, Hegyesi Ferenczné 2 k, Kertész Paula 1 k, Leutner Alajosné 4 k, Poroubek Jakabné 2 k, Vogl Ferenczné 10 k, Ott Francziska 2 k, Killian Matild

2 k, Zaitz Borbála 3 k, Miskó József 2 k, Miskó Mária 4 k, Bengyel Zsigmondné 4 k, Krandl Irma 2 k, Cseh Andrásné 2 k, Oswald Gizella 2 k, Lakner Anna 4 k, Vavrinecz Mórné 4 k; Tolcsváról: Tóth Mária 24 f, Magyar Mária 24 f, Sviderszki Mária 24 f, Falat Mária 24 f, Bozsár Apollonia 24 f, Peremiczki Anna 48 f, Turián Károlyné 24 f, Szűcs Mária 48 f, Ónodi Mária 24 f, Hoffer Veronika 24 f, Holczer Apollonia 24 f, Bocsár Rozália 24 f, Kolárszki Mária 48 f, Kovács Ágnes 24 f, Vármegye Zsuzsánna 24 f, Pachmayer Rozália 24 f, Kovács Sándor 24 f, Kovács Eszter 24 f, Golgovics Zsuzsánna 24 f, Mosánszki Anna 24 f, Podlovics Erzsébet 24 f.

(k = korona, f = fillér).

KIMUTATÁS

a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1902-dik évben ajándékozott tárgyakról.

Jelzések: † Plébániatemplom. * Filiatemplom. ◯ Kápolna, zárda vagy kórház.

III. A veszprémi egyházmegyében.

† 4. Jásd:
1 fehér vecsernyepalást
1 velum
1 gyászmisekönyv.

† 5. Kehida:
1 fehér miseruha
1 violapalást
4 minsterkaring.

† 6. Lajos-Komárom:
1 fehér miseruha
1 fekete miseruha
1 fehér vecsernyepalást
1 velum

1 alba
1 karing.

† 7. Nagy-Hidegkut:

1 monstrancia
1 ünnepi fehér miseruha
2 vállkendő
1 alba.

* 8. Német-Lád =
Apáthi:

1 fehér vecsernyepalást
1 alba
1 karing
2 vállkendő.

† 9. Orosztony-Bakshaháza:

1 oltárlámpa
6 oltárgyertyatartó
1 fekete palást.

† 10. Somogy-Faisz:

2 alba.
2 karing.

* 11. Tapolca = Kis-
Apáthi:

1 ciborium
1 karing
1 misekönyv.

* 12. <i>Tapoleza = Raposka</i> :	1 fehér vecsernyepalást 1 gyászmisekönyv.	* 16. <i>Vanyola = Nyögér</i> :
1 fehér miseruha 1 velum.		1 ciboriumköpenyke 1 viola magánstola 1 velum.
† 13. <i>Tapsony</i> :	* 15. <i>Vanyola = Gecse</i> :	○ 17. <i>Veszprém</i> :
1 velum.	1 ciboriumköpenyke 1 fehér miseruha 1 viola magánstola 1 velum.	1 ciborium 1 beteglátogatási készülék 1 alba.
† 14. <i>Vanyola</i> :		
1 viola miseruha		

IV. A besztercebányai egyházmegyében.

† 1. <i>Bars-Berzencze</i> :	* 3. <i>Chrenocz = Morovná</i> :	† 5. <i>Magosmart</i> :
2 tabernaculumra való gyertyatartó 1 gyászmisekönyv 1 misekönyv-állvány 2 vörös ministerruha 2 fekete ministerruha 2 ministerkaring 1 öv 1 áldoztató oltárterítő.	1 fekete miseruha 1 alba 2 corporale 2 vállkendő 6 kehelytörő 6 kéztörő 2 palla.	1 kehely megaranyozása 1 monstrancia megaranyozása 1 beteglátogatási készülék 1 burza 1 velum 1 alba 1 karing 2 vállkendő 4 ministerkaring 1 oltárterítő 1 antipendium.
○ 2. <i>Besztercebánya</i> :	† 4. <i>Felső-Lehota</i> :	† 6. <i>Zólyom-Lipce</i> :
1 öröklámpa 6 oltárgyertyatartó 1 beteglátog. készülék 1 füstölő tömjéntartóval 1 misekönyv-állvány 2 ámpolna tálczával.	1 fehér miseruha 1 fekete miseruha 1 vörös miseruha 1 fehér-viola magánstola 1 beteglátogatási készülék 1 ostyasütővas késekkel.	1 vörös miseruha 1 fehér vecsernyepalást 4 fekete ministerruha.

V. A székesfehérvári egyházmegyében.

* 1. <i>Balinka</i> :	2 fehér-viola magánstola 4 vörös ministerruha 2 alba	2 karing 4 ministerkaring.
1 keresztelési szelencze 1 szent olajtartó		

VI. A pécsi egyházmegyében.

† 1. <i>Rác-Mecske</i> :	1 alba 2 corporale 2 vállkendő	6 kehelytörő 6 kéztörő 2 palla, 1 karing.
1 fehér vecsernyepalást 1 ciboriumköpenyke		

VII. A szombathelyi egyházmegyében.

† 1. <i>Bándoly</i> :	1 viola miseruha	† 11. <i>Nagy-Pöse</i> :
6 oltárgyertyatartó	1 viola vecsernyepalást	1 díszesebb fehér stola.
1 misekönyv-állvány.	1 ciboriumköpenyke	* 12. <i>Nagy-Pöse</i> = <i>Nagy-Csőmőte</i> :
	1 alba, 1 karing.	1 fehér-viola magánstola
* 2. <i>Bándoly</i> = <i>Podgorje</i> :		1 misekönyv.
1 fehér miseruha	* 6. <i>Ivánecz</i> = <i>Mórácz</i> :	
1 alba, 1 karing	1 fehér miseruha	* 13. <i>Nagy-Pöse</i> = <i>Ludad</i> :
2 vállkendő, 6 kéztörölő.	1 velum, 1 alba, 1 karing.	1 ünnepi fehér miseruha.
		† 14. <i>Nagy-Dolincz</i> :
† 3. <i>Felső-Eör</i> :	* 7. <i>Kis-Unyom</i> = <i>Sorok-Polány</i> :	1 viola miseruha
1 öröklámpa	1 fekete miseruha	1 alba, 1 karing.
1 beteglátogatási edény	2 fekete ministerruha	
1 burza	2 ministerkaring.	† 15. <i>Város-Szalónak</i> :
1 fekete miseruha		1 fehér miseruha
1 fekete palást.	* 8. <i>Léka</i> = <i>Ostoros</i> :	1 ciboriumköpenyke
	1 oltárlámpa	2 vörös ministerruha
* 4. <i>Felső-Szénégető</i> = <i>Alsó-Szénégető</i> :	1 ciboriumköpenyke.	1 alba, 1 ünnepi karing.
1 kehely	* 9. <i>Léka</i> = <i>Hosszuszeg</i> :	2 ministerkaring
1 monstrancia	1 monstrancia	1 antipendium.
1 alba.	1 fehér miseruha.	
		† 16. <i>Vizlendva</i> :
† 5. <i>Ivánecz</i> :	* 10. <i>Léka</i> = <i>Üveghuta</i> :	1 kehely és patena meg-
1 fehér miseruha	1 fehér miseruha	aranyozása.
	1 fehér vecsernyepalást.	

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Az oltáriszentségbeli lelki tej.

I.

Jézus az Oltáriszentségben olyan, mint a gyermekeit keblére vonó — szólító — és saját tejével tápláló gyöngéd anya.

A kisdedek és a csecsemők ajkai által kívánja Isten véghez vinni dicséretét. (8. Zsolt. 3.)

Igy szól ihletett zsoltáraiban a próféta.

De, kérdi szent Bernárd, hol található megvalósítva a Legfölségesebbnek eme csodálatos szándéka, eme titokzatos akarata, emez elrejtett irgalmassága?

Ki fogja nekünk adni eme kisdedeket, eme csecsemőket, a kiknek ajkai az Ur dicséretét véghez vigyék?

Az égben nem találom meg őket. Egyedül a küzdő Egyházban vannak ők, a kikhez szent Pál által így szólt az Egyház:

Kemény táplálékot még nem adtam nektek; a tejjel elégedtem meg. *«Lac vobis potum dedi, non escam.»*

Ezek azok, a kiket a királyi zsoltáros a dicséretre szólít föl, midőn mondja:

Gyermekek, dicsérjétek az Urat. *«Laudate, pueri Dominum!»*

Szemeim előtt az Oltáriszentség, a legszebb dicsérete a Fölségesnek.

Ebben van a legérdemszerzőbb engesztelés; a legdrágább áldozat; a legméltóbb följajánlás, Isten jóságának legmagasztosabb bizonyítéka.

A szentatyák azt zengzetes eledelnek nevezték el, *«Cibum psallentem»*.

E húroknak dallamos megrezgettése, Teremtőnk dicsőségének csodaszép hangon való énekelésére elegendő, hogy vele táplálkozzunk, elegendő, hogy magunkat Jézus karjaiba vessük; a ki hasonlóan a gyöngéd anyához, hív, fölszólít, hogy menjünk, boruljunk keblére és szent Szívéből izletes isteni táplálékot, édes tejet szívjunk.

E táplálék, e tej az ő legtisztább vére, a melyet az Oltáriszentségben nekünk italul nyujt; ez az ő szeplőtelen teste, a melyet eledelünkül ajánl.

Oh könyörületes, résztvevő Üdvözítő! Oh gyöngéd Anya — hisz' e szó, anya, mindent kifejez — közöld velem e nagy szeretet titkát. *Meditator.*

IRODALOM.

Szent Gellért. Hitbuzgalmi heti közlöny, mely új lap kedves és lelkes tartalmaért melegen ajánlható, valamint németnyelvű társa *St. Gerardus* is. Megjelenik Verseczen. Előfizetési ára egy évre 2 kor. 40 fillér.

Hitvédelmi Folyóirat. Budapest. Egész évre 8 korona.

Pádulai Szent Antal Lapja.

Katholikus Egyházi Zeneközlöny.

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai

1902. évben.

Berta Teréz Szeged, Csöke Teréz Ürményháza, Filler Apolló Nógrád, Giel János Német-Párdány, Gyulai Anna Ürményháza, Kalár Károly Bpest, Lovász Mari Bpest, Mihálovits Erzsébet Ürményháza, Probszt Norbert Bpest, Rotter Katalin, Szabó Katalin Nógrád, Smid Terézia, Stitz Francziska Budapest, Stránzinger Teréz Szebény, Bellaágh Klotild Budapes, Garay Stefan.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

Alapított 1859-ben. Alapított 1859-ben.

Korompay Márton utóda

BUDAPEST,

IV. ker., Molnár-utca 9. szám.

Épület, toronyfedés, légszesz, vízvezetékek, kutak, fürdőszoba, konyhaberendezést, minden e szakba vágó munkát, jótállás mellett készít.

... *Körmeneti lámpákat készítek* ...

JUSTH BÉLA

kárpitos-mester és diszitő,
a budapesti közp. Oltáregyesület
szállítója,

Budapesten,

VII., Rottenbiller-utca 6a.

★

Elvállal

*magánlakások, egyesületi-
és körhelyiségek teljes be-
rendezését, továbbá elfogad
és pontosan teljesít minden
e szakmába vágó javítá-
sokat.*

Vásároljunk Tanuló Sorsjegyet!

Ő Fensége József Ágost főherczeg ur és főmagasságu Vaszary Kolos bibornok herczegprimás ur fővédnöksége alatt álló budapesti Mária-kongregáció Finevelő-Intézete szegény tanulók javára

≡ **nagy sorsjátékot** ≡

rendez. A sorsjáték 1901 október 31-én 85.126 szám alatt lett a m. kir. pénzügyminiszterium által engedélyezve.

Huzás 1902 október 1-én.

Egy sorsjegy ára 1 korona. Főnyeremény 10.000 korona értékben. Összesen 1135 nyeremény.

— Sorsjegyek kaphatók a «Tanuló Sorsjáték Irodában» —

Budapest, V., Alkotmány-utca 28. szám.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

— Előfizetési ára —

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):

a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.

II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):

a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.

III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):

a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocszal 20 kor.

IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):

a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:

A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

— Ára a 14 új órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér. —

Az új teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fkg és Klotild fkgasszony ö cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat sth. Nagy választék arany, ezüst és selyemhimzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megozüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

